

Pinkške PAULĪNE

MILZĪGI ASARU KANĀLI

PAMATĪGA MUTE
BRĒKŠANAI

NO ŠOKOLĀDES UN
KŪKĀM LIPIĢI PIRKSTI

Pinkške PAULĪNE

PAULĪNE BIJA PINKŠKE. Viņa allaž šņukstēja. Viņa vienmēr činkstēja. Viņa nemitīgi brēca. Mazajam meitēnam bija tikai astoņi gadi, bet kādus septiņus no tiem viņa bija **nopinkškējusi**.

ITIN VISS un JEBKAS spēja

izraisīt viņai raudas.

Skalš troksnis

Klusums

Spilgta gaisma

Tumsa

Mazi suniņi

Lieli suni

Vidēja izmēra šunēļi

Jebkādi grauzēji

Sarkanas zeķes

Vardes

Krupji

Īpaši kurkuļi

Lekājošas bumbas

Uguņošana

Putekli

Karstums

Aukstums

Piles, zosis un gullēji

Apelsīnu sula ar augļu gabaliņiem

Apsvīlušī grauzdiņi

Tējkanas

Uzlīmes

Slapja zāle

Soliņi parkā

Tetovēti viri

Zemu lidojošas lidmašīnas

Purpursarkana krāsa

Kaķa spalvas

Lietus

Ūdens stīdkalniņi

Dubļi

Ikviena plastmasas lieta

Ziemassvētku petardes

Rozīnes, kas ieceptas cepumos

Piepūšamās atrakcijas

Dažādas smaržas,
pat patīkamas

Mākoņi

Ūsas

Dārzeni

Atraugas

Kopā saaugušas uzacis

Matīņi nāsis

Matīņi ausīs

Ikviens ar cepuri
galvā

Tad māte iebrāzās dēla istabā, kas atradās blakus, lai aci pret aci noskaidrotu notikušo. Mazais Viljams, ielicis ausu aizbāžņus, parasti lasīja vai arī klusiņām spēlējās. Visu mūžu zēnam nācās paciest **blaustīšanos**, tāpēc viņš no **pastilas konfektēm** bija sameistarojis ausu aizbāžņus, lai mierīgu prātu varētu nodoties savām ikdienas nodarbēm.

– Kāpēc iekniebi miļajai māsiņai? – māte uzstājīgi noprasiņa.

– KO? – parasti pārvaicāja Viljams. Bija grūti kaut ko dzirdēt ar **pastilas konfektēm** ausīs.

– Un kāpēc tev ausīs ir sabāztas **pastilas konfektes**?

Viljams tad arvien izņēma no ausīm **pastilas konfektes** un sāka aizstāvēties, apliecinot savu nevainīgumu.

– Es neesmu viņai pieskāries, māt, – puika centās taisnoties. – Es visu laiku lasīju savā istabā!

– Tā jau nu es tev ticēšu! – māte noskaldīja. – Paliksi šovakar bez **saldēdiena!**

– Bet... – Nekāda **saldēdiena** visu nedēļu!

– **Bet...** – Nekāda **saldēdiena** veselu mēnesi!

Vispēdīgi puika noklusa. Viņam garšoja **saldumi**.
Bet ne tik ļoti kā māsai. Mazais skuķis tos dievināja. Pat vairāk nekā raudāšanu.

Reiz kādā vietējā beķerējā viņa pat piedāvāja iemainīt brāli pret šķēli šokolādes karameļu kūkas. Tā gan bija liela šķēle, bet nu tomēr...

Un, ja Viljamam jāpaliek bez **saldēdiena**, tas tiks Paulīnei. DIVTIK DAUDZ **saldumu**! Viss, ko Paulīnei vajadzēja darīt, bija vāļāties pa gultu un **pinkšķēt**.

Dienā, kad sākas mūsu stāsts, abi bērni bija palikuši mājā vieni. Māte dārzā apkopa savas iemiļotās rozes, bet tēvs pļāva zālienu.

Pamanot, ka vecāku mājās nav, Paulīnei iešāvās prātā velnišķīgs **plāns**. Tas bija visdēmoniskākais plāns – satriecoši vienkāršs un tamdēļ vēl jo spīdošāks. Un, proti, Paulīne nolēma pati sev izraut matu kumšķi un tad **piebrēkt** visu māju. Kad māte un tēvs iebrāzīsies istabā, apsūdzības pirksts būs vērsts pret Viljamu. Matu kumšķa izraušana izvērsīsies par līdz šim drausmīgāko Viljama ļaundarību. Tā pārtrumpos *kniebšanu*, **DUNKĀŠANU**, **bakstīšanu**, *košana*, **spērienus pa rokām** un **KĀJĀM**. Viņš noteikti tiks taisnā ceļā nosūtīts uz bērnunamu. Un Paulīnei tiks DIVKĀRŠA PORCIJA **saldēdiena** – iespējams, pat TRĪSKĀRŠA PORCIJA – katru vakaru visu atlikušo mūžu.

Tas būtu debešķīgi.

Saldumi,
saldumi un vēl daudz,
daudz
saldumu!

